

Arrest

nr. 290 514 van 19 juni 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M.-C. Warlop
Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 16 september 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat M.-C. Warlop en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 20 juli 2015 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 juli 2015 om internationale bescherming. Op 18 maart 2016 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest met nummer 174 061 van 2 september 2016 bevestigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) deze beslissing.

1.2. Op 29 september 2016 dient verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 20 januari 2017 neemt de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest met nummer X van 10 april 2017 verwerpt de Raad het tegen deze beslissing ingediende beroep.

1.3. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 19 april 2018 België opnieuw binnen zonder enig identiteitsdocument na te zijn teruggeleid uit Duitsland en dient op 27 april 2018 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 8 augustus 2018 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.4. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 29 april 2019 België opnieuw binnen zonder enig identiteitsdocument na te zijn teruggeleid uit Duitsland en dient de volgende dag een vierde verzoek om internationale bescherming in. Verzoeker geeft binnen de vijftien dagen geen gevolg aan een oproeping van de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) om zich aan te bieden op 16 september 2019 en wordt bijgevolg geacht afstand te hebben gedaan van dit verzoek.

1.5. Verzoeker komt volgens zijn verklaringen op 15 oktober 2019 België opnieuw binnen zonder enig identiteitsdocument na te zijn teruggeleid uit Duitsland en dient de volgende dag een vijfde verzoek om internationale bescherming in. Op 20 december 2019 neemt de commissaris-generaal een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

1.6. Op 24 januari 2020 dient verzoeker een zesde verzoek om internationale bescherming in. Op 2 september 2022 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de thans bestreden beslissing, die op 2 september 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Iraakse nationaliteit en bent u op 20 februari 1983 geboren in Nasseriyah, Thi Qar. U bent een sjiiitische moslim van Arabische origine en woonde heel uw leven in de Somer wijk. In 2010 ging u aan de slag als persoonlijke lijfwacht voor de vicegouverneur van Nasseriyah, Hassan Al Eylos Salah. De vicegouverneur werd als een verrader beschouwd door de Sadr-groepering. Deze laatste eisten in 2013 dat u ontslag nam. In 2015 werd Hassan Al Eylos Salah ontslagen uit zijn functie. Hij kon echter nog een poosje aanblijven omwille van een beroepsprocedure. U kreeg in juni 2015 een dreigbrief van de Sadr-groepering waarin u opnieuw gevraagd werd ontslag te nemen. U vertrok op 17 juni 2015 legaal naar Turkije. U reisde verder naar België waar u op 22 juli 2015 een eerste verzoek om internationale bescherming indiende .

Ter staving van uw eerste verzoek legde u volgende documenten voor: uw bewijs van nationaliteit, uw verkiezingskaart, uw woonstkaart, een kaart ivm. de commissie voor verkiezingen, uw rijbewijs, uw identiteitskaart, die van uw kinderen en uw echtgenote, een kopie van uw voedselrantsoenkaart, uw huwelijksakte, een werkbadge, een aantal attesten in verband met uw werk voor de vice-gouverneur, een heel aantal foto's van uzelf samen met de vicegouverneur in uw hoedanigheid van lijfwacht en tenslotte nog een kopie van de dreigbrief.

In januari 2016 liet u nog bijkomende documenten bezorgen: een vijftal attesten in verband met uw werk als lijfwacht voor de vice-gouverneur en tenslotte nog een werkbadge.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 21 maart 2016 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) volgde de beslissing van het CGVS en weigerde u eveneens internationale bescherming middels het arrest 174061 van 2 september 2016.

Zonder naar Irak terug te keren, diende u op 29 september 2016 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 15 augustus 2016 werden het huis van uw ouders en uw auto beschoten door twee leden van de Sadr-groepering. De ruiten van de auto werden vernield. Ter staving van uw tweede verzoek legde u een kopie neer van het ontvangstbewijs inzake het betalingsbewijs van het dossier dat op de rechtbank werd ingediend, kopieën van foto's van uw auto (vijf) en een kopie van een klacht die door uw broer ingediend werd bij de rechtbank van Nasseriyah.

Op 20 januari 2017 besliste het CGVS uw tweede verzoek niet in overweging te nemen. Uw beroep werd op 10 april 2017 verworpen door de RvV.

U vertrok naar Duitsland om een verzoek om internationale bescherming in te dienen maar werd teruggeleid naar België, waar u op 27 april 2018 een derde verzoek om internationale bescherming indiende. U verklaarde dat u bij terugkeer nog steeds problemen zou kennen met de Sadr-groepering. Leden van de groepering zouden op 23 december 2017 uw leegstaand huis in brand hebben gestoken. Uw broer K(...) ging de volgende dag hierom klacht indienen bij de politie. Op 17 januari 2018 zou uw broer zijn vermoord. U bent zeker dat hij vermoord werd door leden van de Sadr-groepering.

Ter staving van uw derde verzoek legde u kopieën voor van een verslag van de brandweer, de klacht die uw broer indiende bij de politie, de overlijdensakte van uw broer en prints van foto's van het graf van uw broer en van een afgebrande huis.

Op 9 augustus 2018 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

U vertrok naar Duitsland, waar uw vingerafdrukken werden genomen op 3 december, en werd op 29 april 2019 teruggeleid naar België. Op 30 april 2019 diende u een vierde verzoek om internationale bescherming in. U gaf geen gehoor aan de vraag van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) om u op 16 september 2019 aan te melden, waardoor het verzoek op 1 oktober 2019 niet-ontvankelijk werd verklaard. U werd geacht afstand te hebben gedaan van uw verzoek om internationale bescherming.

U vertrok opnieuw naar Duitsland en werd op 15 oktober 2019 naar België teruggeleid. Op 16 oktober 2019 diende u een vijfde verzoek om internationale bescherming in. U stelde dat u in Antwerpen deelnam aan een vreedzame demonstratie tegen het geweld in Irak. Gezien de toenmalige situatie in Irak en het feit dat er dagelijks mensen worden doodgeschoten, vreesde u te worden gedood door militieleden. U hoopte dat er snel vrede in Irak zou komen, wees op uw moeilijke levensomstandigheden in België, en hoopte in België opvang te krijgen.

Het CGVS besloot op 23 december 2019 tot de niet-ontvankelijkheid van uw vijfde verzoek. U ging hiertegen niet in cassatie.

Op 24 januari 2020 verzocht u een zesde maal om internationale bescherming. U herhaalt hierbij dat u deelnam aan vreedzame manifestaties in België, een keer in december 2019 en een keer in januari 2020. Als gevolg hiervan kreeg u in februari 2020 een anonieme telefoon uit Irak. Deze persoon bedreigde u door te stellen dat u niet mocht vergeten dat uw familie, nl. uw oom, vrouw en kinderen, nog steeds in Irak was. U contacteerde hierna uw oom in Irak, die het nummer dat u had opgebeld probeerde na te gaan. Tevergeefs, het bleek om een onbekend telefoonnummer te gaan. U verzocht hierna uw familie om zich buiten Nasseriyah te vestigen, wat ze ook deden. Ze trokken naar Samawa, waar ze mensen kennen die in tenten leven. U heeft zelf ook nog getracht het telefoonnummer, waarmee het dreigement werd geuit, op te bellen, maar zonder succes. U vreest bij terugkeer naar Irak te worden gedood. Ter staving van dit verzoek legt u foto's neer van uw familie in Irak die momenteel in tenten zou leven, alsook kopieën van een medisch verslag aangaande uw zoon die een hersenaandoening heeft.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vorig verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de Commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

In dit verband dient allereerst te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek om internationale bescherming door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien er geen geloof kon worden gehecht aan uw asielaanvraag en er voor burgers in Zuid-Irak geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestond. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de RVV, waarbij de Raad oordeelde dat niet het minste geloof kon worden gehecht aan uw beweerd vrees voor vervolging. U ging niet in cassatieberoep.

Uw tweede en derde verzoek, waarbij u zich baseerde op de asielmotieven die u aanhaalde tijdens uw eerste verzoek of op incidenten die voortvloeiden uit de ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, werden respectievelijk niet in overweging genomen en niet-ontvankelijk verklaard door het CGVS aangezien u geen bijkomende inhoudelijke verklaringen aflegde en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat u voor internationale bescherming in aanmerking kwam. In het kader van uw tweede verzoek ging u in beroep tegen de beslissing van het CGVS, maar uw

beroep werd door de RVV verworpen. In het kader van uw derde verzoek ging u niet in beroep tegen de beslissing van het CGVS.

Uw vierde verzoek werd niet-ontvankelijk verklaard aangezien u werd geacht uw verzoek om internationale bescherming te hebben stop gezet.

Inzake uw vijfde verzoek werd geoordeeld dat uw verklaring, nl. dat u als gevolg van de toenmalige situatie in Irak vreesde gedood te worden door milities of 'partijen', niet kon overtuigen. Immers, uw vrees gedood te worden door een milite of partij, was een blote bewering die geen enkele concrete basis had. U stelde namelijk weinig meer dan dat er iedere dag personen worden doodgeschoten in Irak. Voorts stelde u dat u in Antwerpen had deelgenomen aan een manifestatie tegen het geweld in Irak, zonder elementen aan te dragen waaruit kon blijken dat u omwille van uw deelname nood had/heeft aan internationale bescherming. Dat u over een foto en video's zou beschikken ter staving van uw deelname aan de manifestatie en de situatie in Irak, veranderde niets aan bovenstaande vaststellingen.

Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Thans blijft u zich baseren op uw initieel verhaal en bouwt u verder op uw verklaringen in het kader van uw vorig verzoek waarbij u stelt nog een tweetal keer aan een vreedzame manifestatie voor Irak te hebben deelgenomen, de ene keer in Brussel en de andere keer in Antwerpen. Kort hierna zou u een verontrustend maar anoniem telefoontje hebben gekregen waarbij, op een onrechtstreekse manier, werd gerefereerd naar uw familie in Irak en u dit als een bedreiging aan hun adres heeft aanzien, met hun verhuis vanuit Nasseriyah naar Samawa als gevolg (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, dd. 9 juli 2020, vraag 16). Opnieuw brengt u niet het minste begin van bewijs aan dat zou kunnen aantonen dat u inderdaad heeft deelgenomen aan dergelijke manifestaties en/of dat u effectief een dreigtelefoon als gevolg daarvan zou hebben ontvangen. Reeds naar aanleiding van uw vorig, vijfde, verzoek gaf u aan over een foto en video's van een eerdere deelname aan een dergelijke manifestatie te beschikken maar legde u die toen niet neer, noch kan u deze in het kader van uw huidig asielverzoek aan de Belgische asielinstanties voorleggen. Deze vaststelling op zich spreekt boekdelen.

U zou de telefoon op uw GSM hebben gekregen, zelfs aan uw oom het nummer hebben doorgegeven teneinde de afzender te kunnen opsporen - tevergeefs want de beller bleek onbekend te zijn -, maar bent niet in staat om het betreffende nummer waarmee de dreigementen zouden zijn uitgesproken thans voor te leggen (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, dd. 9 juli 2020, vraag 16). Uw verklaring dat u nog trachtte terug te bellen naar de persoon die u had bedreigd, kan u evenmin staven. U stelt daarnaast dat u nadien uw telefoon helemaal heeft heropgestart en dat u daarmee het nummer bent kwijt gespeeld. Het is niet ernstig om enerzijds te stellen dat u het nummer wel kon doorgeven aan uw oom, echter naderhand ineens kwijt speelde en nu zelfs niet meer kent. Dat u het nummer van de afzender van de dreigementen jegens uw familie bovendien niet onmiddellijk zou hebben opgeslagen of zou hebben genoteerd/bijgehouden, kan totaal niet worden gevolgd. Dit telefoontje blijkt de basis van uw huidig asielverzoek te zijn waardoor het al te toevallig is dat u het intussen weer kwijt bent gespeeld. Overigens, klinkt het bijzonder ongerijmd dat u enerzijds stelt dat u het nummer bent kwijtgespeeld, en anderzijds aangeeft dat het een anonieme telefoon was die bovendien niet te traceren was. Dat u aldus, samen met uw familieleden, vanuit Irak werd bedreigd in België, is een loutere blote bewering die u op geen enkele manier kan staven.

Om uw verhaal kracht bij te zetten, legt u thans wel een pakket aan foto's neer, van uw familieleden die in tenten verblijven; volgens u het gevolg van het dreigement dat u kreeg en waardoor zij genoopt waren Nasseriyah te verlaten en in Samawa te gaan leven (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, dd. 9 juli 2020, vraag 16 en 18). Uw oom zou u de foto's via Whatsapp hebben doorgestuurd. Inzake deze foto's kan het CGVS enkel opmerken dat zij geen bewijswaarde hebben met betrekking tot uw meest recente verklaringen. Vooreerst kan niet met zekerheid een familiale band tussen u en de personen op de foto worden vastgesteld. Of het hier effectief om uw echtgenote en kinderen gaat, is niet aangetoond. Zelfs aangenomen dat het hier om uw gezin gaat, tonen deze foto's geenszins aan dat zij thans in een tentenkamp moeten wonen. Waar, wanneer, in welke omstandigheden, en met welke bedoelingen de foto's werden genomen, is volstrekt onduidelijk. Allerminst kan hieruit worden afgeleid dat zij op die plek zijn terecht gekomen als gevolg van een dreigtelefoon die u op uw beurt zou hebben gekregen als gevolg van uw voorgehouden deelname aan twee manifestaties in België. De bewijswaarde van dergelijke foto's is onbestaande.

Wat tenslotte het medisch attest aangaande de aandoening van uw zoon betreft - de aderen in zijn hersenen zouden verstopt geraken en een medische behandeling dringt zich op -, kan het CGVS enkel vaststellen dat dit element van louter medische aard en is geen uitstaans heeft met de criteria vermeld in het Vluchtelingenverdrag (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, dd. 9 juli 2020, vraag 18). Het CGVS

betwist geenszins de situatie van uw zoon, ook al legt u slechts een kleurenkopie neer van het certificaat, maar dit gegeven rechtvaardigt geen toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in [provincie X] te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>); en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan

ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwikkeld in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belet evenwel niet dat ISIS nog steeds terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

In Zuid-Irak zijn de activiteiten van ISIS grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr genoemd), gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF, de ISF en het elektriciteitsnet als doelwit. Na de herovering van Jurf al-Nasr op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiiitische milities. De sjiiitische milities die Jurf al-Nasr controleren hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. De oorspronkelijke soennitische bevolking kan bijgevolg nog steeds niet terugkeren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. De Iraakse overheid heeft een Joint Operation Command opgericht om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken. Hoewel de autoriteiten hierbij moeilijkheden ondervinden blijft het aantal burgerdoden beperkt. De sjiiitische milities zijn eveneens betrokken in smokkelpraktijken en andere criminele praktijken. Personen die de activiteiten van de milities in de weg staan worden bedreigd en geïntimideerd. Het gebeurt dat dergelijk geweld als tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid-Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvoeien van de internationale coalitie door middel van IEDs (improvised explosive devices) en raketten. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en eisen doorgaans geen burgerslachtoffers. Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. Nadat deze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. Tegen het einde van 2020 escaleerden de protesten in Thi Qar en Basra opnieuw nadat activisten het doelwit waren geworden van geweld. Ook in 2021 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Ook buiten de demonstraties kunnen activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Op 10 oktober 2021 werden er parlamentsverkiezingen georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De verliezende partijen zoals de Fateh Alliantie (de sjiiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities) aanvaardden de uitslagen niet en hebben op verschillende plaatsen in Irak betogingen georganiseerd. Deze betogingen verliepen niet altijd vreedzaam en leidden af en toe tot schermutselingen met de ordediensten. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of

<https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Bagdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Thi Qar in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden

aangenomen dat u bij een terugkeer naar Thi Qar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Thi Qar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugnrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 57/6/2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van “de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, inclus de zorgvuldigheidsplicht en de samenwerkingsplicht”. Tevens is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris een manifeste appreciatiefout heeft gemaakt.

Verzoeker citeert of geeft toelichting bij enkele bepalingen en beginselen die hij *in casu* geschonden acht, waaronder artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet, en betoogt dat volgens deze laatste bepaling, rekening houdend met het specifieke profiel van de verzoeker, een grondige analyse moet worden uitgevoerd van de relevante informatie die hij heeft voorgelegd, doch dat dit *in casu* niet op een behoorlijke wijze geschiedde.

Verzoeker haalt verder aan dat waar de verzoeker om internationale bescherming de bewijslast aangaande een ‘gegronde vrees voor vervolging’ draagt, de verwerende partij een samenwerkingsplicht heeft en “steeds de plicht heeft om na te gaan of zij (niet-)aangehaalde elementen ondervindt, waardoor de verzoeker een vrees tot vervolging heeft of waardoor er een risico tot ernstige schade bestaat in hoofde van de verzoeker ingeval van terugkeer”, waarna hij verwijst naar relevante rechtspraak van de Raad, het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in dit verband.

Verzoeker vraagt in hoofdorde dat hem de vluchtelingenstatus wordt toegekend en herhaalt dat hij in België deelnam aan demonstraties tegen de Iraakse regering, ten gevolge waarvan hij telefonische dreigementen ontving en zijn familie zich buiten Nasseriyah moest vestigen. Verzoeker verwijst naar de foto's van zijn ontheemde familie die hij heeft neergelegd en de verklaringen die hij met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn volgend verzoek heeft afgelegd bij de DVZ. Volgens verzoeker verwierp de adjunct-commissaris voormelde foto's “zonder deze zorgvuldig te hebben onderzocht en in acht te hebben genomen rekening houdende met alle elementen van het dossier”, zoals UNHCR nochtans

voorschrijft in zijn rapport “*Au-delà de la preuve. Évaluation de la crédibilité dans les systèmes d’asile européens*” van mei 2013, waaruit verzoeker citeert. De loutere deelname aan betogingen in Antwerpen en Brussel kan wel degelijk de oorzaak zijn van de door hem beschreven bedreigingen, aldus verzoeker, die vervolgens informatie uit diverse bronnen aanhaalt met betrekking tot de (gewelddadige) behandeling van demonstranten door de Iraakse autoriteiten. Verzoeker meent dat het vervolgingsrisico jegens hem vaststaat. Verzoeker acht het plausibel dat hij doodsb bedreigingen ontving en dat zijn familie diende te vluchten, zoals hij liet gelden, waarna hij citeert uit een niet nader gespecificeerd persoonlijk onderhoud.

Verzoeker merkt verder op dat de adjunct-commissaris zich op geen enkel moment de vraag stelt “*over de behoefte aan “doeltreffende” en “niet tijdelijke” bescherming van verzoeker*”, waarbij hij verwijst naar artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet wordt toegekend. Hij verwijst in dit verband naar de elementen op grond waarvan hij de toekenning van de vluchtelingenstatus vraagt en meent dat zijn nood aan subsidiaire bescherming evenzeer volgt uit de algemene (veiligheids)situatie. Hij meent dat de corruptie in Irak een bron van de aanhouding van het conflict en van de terroristische groeperingen vormt en een invloed heeft op eenieders leven. Hij stelt verder dat de adjunct-commissaris geen onderzoek voerde naar de impact van de gezondheids crisis als gevolg van Covid-19, hoewel artikels de schrijvende gevolgen ervan aankaarten, zoals armoede en een gebrek aan medische infrastructuur en middelen. Hij haalt bronnen aan die berichten over een brand in een ziekenhuis in Bagdad in april 2021 en een gelijkaardige gebeurtenis op 12 juli 2021. Verzoeker betoogt verder dat de erbarmelijke veiligheidssituatie in Irak het gevolg is van de Covid-19-epidemie, die immers tot een economische crisis en verzwakte Iraakse troepen zou hebben geleid waarvan de aanvallen door Islamitische Staat (IS) in 2021 het rechtstreekse gevolg zouden zijn geweest. Onder verwijzing naar persberichten die hij citeert, wijst verzoeker erop dat Irak de infrastructuur ontbeert om de slapende IS-cellen in te tomen, dat de Iraakse regering de milities niet onder controle heeft, dat de bevolking het slachtoffer is van spanningen tussen de Iraniërs en de Amerikanen en dat ook de protesten een bron van “*blindelings geweld*” vormen.

De adjunct-commissaris is naar mening van verzoeker tekortgeschoten in “*de beginselen van behoorlijk bestuur*” en zijn onderzoeks-, zorgvuldigheids- en samenwerkingsplicht door te hebben nagelaten rekening te houden met “*het risico op ernstige schade omwille van de politieke activiteiten en de soennitische geloofsstrekking van de verzoekende partij*”, “*de veiligheidssituatie die niet te vergelijken valt met het vorige verzoek*” en “*het verhoogd risico in hoofde van de verzoekende partij omwille van de politieke activiteiten*”.

2.1.2. Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel *in casu* geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden kan zijn, daar

dit voorziet in de mogelijkheid voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) om zich in een beslissing te baseren op informatie die telefonisch of via e-mail verkregen werd doch hier *in casu* geen gebruik van werd gemaakt.

Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt en het CGVS evenmin over dergelijke elementen beschikt. De adjunct-commissaris overweegt hierbij dat (i) verzoeker zich thans blijft baseren op zijn initieel verhaal en verder bouwt op zijn verklaringen afgelegd in het kader van zijn vorig verzoek waar hij stelt nog een tweetal keer aan een vreedzame manifestatie voor Irak te hebben deelgenomen en kort hierna een anonieme dreigtelefoon te hebben gekregen, zonder hiervan het minste begin van bewijs aan te brengen, dat (ii) verzoeker niet in staat is om het nummer waarmee de dreigementen zouden zijn uitgesproken, en dat hij tevergeefs zou hebben doorgegeven aan zijn oom teneinde de afzender te kunnen opsporen, thans voor te leggen, naar eigen zeggen omdat hij het zou zijn kwijtgespeeld, wat overigens niet rijmt met zijn verklaring dat het een anonieme telefoon was die bovendien niet te traceren was, dat (iii) het pakket foto's dat verzoeker neerlegt om aan te tonen dat zijn familieleden thans in tenten in Samawa wonen als gevolg van de dreigtelefoon die hij zou hebben ontvangen bewijswaarde ontbeert, dat (iv) het medisch attest aangaande de aandoening van verzoekers zoon een element van louter medische aard betreft dat geen uitstaans heeft met de criteria van het Verdrag van Genève, en dat (v) er voor burgers in de zuidelijke provincies van Irak thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet bestaat en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.2.4. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek om internationale bescherming de beslissingen met betrekking tot de vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn aangelegd.

Verzoeker haalt in het kader van zijn huidige (zesde) verzoek om internationale bescherming aan dat hij in België tweemaal deelnam aan een vreedzame betoging tegen de situatie in Irak, eenmaal in december 2019 en eenmaal in januari 2020, en dat hij vervolgens, in februari 2020, een anonieme telefoon uit Irak kreeg waarin hij beschuldigd werd van deelname aan deze betogingen en zijn familie bedreigd werd. Omwille van die bedreiging zou verzoekers nonkel zijn vrouw en kinderen buiten Nasseriyah hebben gebracht naar een plaats in de buurt van Samawa, waar zij thans in tenten zouden leven. Verzoeker stelt bij terugkeer naar zijn land van herkomst te vrezen dat hij zal worden gedood. Ter staving van zijn huidige verzoek legt verzoeker foto's neer van zijn familie in Irak alsook fotokopieën van medische stukken aangaande zijn zoon (administratief dossier (hierna: AD), stuk 8, Verklaring volgend verzoek, nrs. 16, 18 en 19 en stuk 6, 'Documenten').

De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris vast dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidige, zesde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen of feiten in de zin van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet aanbrengt. De adjunct-commissaris motiveert dit in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Thans blijft u zich baseren op uw initieel verhaal en bouwt u verder op uw verklaringen in het kader van uw vorig verzoek waarbij u stelt nog een tweetal keer aan een vreedzame manifestatie voor Irak te hebben deelgenomen, de ene keer in Brussel en de andere keer in Antwerpen. Kort hierna zou u een verontrustend maar anoniem telefoontje hebben gekregen waarbij, op een onrechtstreekse manier, werd gerefereerd naar uw familie in Irak en u dit als een bedreiging aan hun adres heeft aanzien, met hun verhuis vanuit Nasseriyah naar Samawa als gevolg (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, dd. 9 juli 2020, vraag 16). Opnieuw brengt u niet het minste begin van bewijs aan dat zou kunnen aantonen dat u inderdaad heeft deelgenomen aan dergelijke manifestaties en/of dat u effectief een dreigtelefoon als gevolg daarvan zou hebben ontvangen. Reeds naar aanleiding van uw vorig, vijfde, verzoek gaf u aan over een foto en video's van een eerdere deelname aan een dergelijke manifestatie te beschikken maar legde u die toen niet neer, noch kan u deze in het kader van uw huidig asielerzoek aan de Belgische asielinstanties voorleggen. Deze vaststelling op zich spreekt boekdelen.

U zou de telefoon op uw GSM hebben gekregen, zelfs aan uw oom het nummer hebben doorgegeven teneinde de afzender te kunnen opsporen - tevergeefs want de beller bleek onbekend te zijn -, maar bent niet in staat om het betreffende nummer waarmee de dreigementen zouden zijn uitgesproken thans voor te leggen (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, dd. 9 juli 2020, vraag 16). Uw verklaring dat u nog trachtte

terug te bellen naar de persoon die u had bedreigd, kan u evenmin staven. U stelt daarnaast dat u nadien uw telefoon helemaal heeft heropgestart en dat u daarmee het nummer bent kwijt gespeeld. Het is niet ernstig om enerzijds te stellen dat u het nummer wel kon doorgeven aan uw oom, echter naderhand ineens kwijt speelde en nu zelfs niet meer kent. Dat u het nummer van de afzender van de dreigementen jegens uw familie bovendien niet onmiddellijk zou hebben opgeslagen of zou hebben genoteerd/bijgehouden, kan totaal niet worden gevolgd. Dit telefoontje blijkt de basis van uw huidig asielerzoek te zijn waardoor het al te toevallig is dat u het intussen weer kwijt bent gespeeld. Overigens, klinkt het bijzonder ongerijmd dat u enerzijds stelt dat u het nummer bent kwijtgespeeld, en anderzijds aangeeft dat het een anonieme telefoon was die bovendien niet te traceren was. Dat u aldus, samen met uw familieleden, vanuit Irak werd bedreigd in België, is een loutere blote bewering die u op geen enkele manier kan staven.

Om uw verhaal kracht bij te zetten, legt u thans wel een pakket aan foto's neer, van uw familieleden die in tenten verblijven; volgens u het gevolg van het dreigement dat u kreeg en waardoor zij genoopt waren Nasseriyah te verlaten en in Samawa te gaan leven (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, dd. 9 juli 2020, vraag 16 en 18). Uw oom zou u de foto's via Whatsapp hebben doorgestuurd. Inzake deze foto's kan het CGVS enkel opmerken dat zij geen bewijswaarde hebben met betrekking tot uw meest recente verklaringen. Vooreerst kan niet met zekerheid een familiale band tussen u en de personen op de foto worden vastgesteld. Of het hier effectief om uw echtgenote en kinderen gaat, is niet aangetoond. Zelfs aangenomen dat het hier om uw gezin gaat, tonen deze foto's geenszins aan dat zij thans in een tentenkamp moeten wonen. Waar, wanneer, in welke omstandigheden, en met welke bedoelingen de foto's werden genomen, is volstrekt onduidelijk. Allerminst kan hieruit worden afgeleid dat zij op die plek zijn terecht gekomen als gevolg van een dreigetelefoon die u op uw beurt zou hebben gekregen als gevolg van uw voorgehouden deelname aan twee manifestaties in België. De bewijswaarde van dergelijke foto's is onbestaande.

Wat tenslotte het medisch attest aangaande de aandoening van uw zoon betreft - de aderen in zijn hersenen zouden verstopt geraken en een medische behandeling dringt zich op -, kan het CGVS enkel vaststellen dat dit element van louter medische aard en is geen uitstaans heeft met de criteria vermeld in het Vluchtelingenverdrag (zie Verklaring Volgend Verzoek DVZ, dd. 9 juli 2020, vraag 18). Het CGVS betwist geenszins de situatie van uw zoon, ook al legt u slechts een kleurenkopie neer van het certificaat, maar dit gegeven rechtvaardigt geen toekenning van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris de door verzoeker aangehaalde nieuwe elementen en feiten op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de hierboven aangehaalde motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Uit lezing van de hoger aangehaalde motivering blijkt dat de adjunct-commissaris daarin duidelijk en *in concreto* heeft uiteengezet waarom de door verzoeker neergelegde foto's van zijn familie niet bewijzen dat zij thans in tenten dienen te wonen als gevolg van een dreigetelefoon die verzoeker zou hebben gekregen naar aanleiding van zijn voorgehouden deelname aan twee manifestaties in België. Verzoeker weerlegt deze concrete en pertinente motieven op geen enkele wijze, noch verduidelijkt hij in welke zin de adjunct-commissaris de desbetreffende foto's niet zorgvuldig heeft onderzocht of met welke elementen van het dossier hij in zijn onderzoek ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

Waar verzoeker poneert dat zijn loutere deelname aan betogingen in Antwerpen en Brussel wel degelijk de oorzaak kan zijn van de door hem in het kader van zijn huidig volgend verzoek aangehaalde bedreigingen, gaat hij eraan voorbij dat hij niet het minste begin van bewijs aanbrengt, noch van zijn deelname aan dergelijke betogingen noch van de dreigetelefoon die hij als gevolg daarvan zou hebben ontvangen, en dat hij zich aldus beperkt tot blote beweringen die niet kunnen overtuigen. De loutere verwijzing naar algemene informatie over de (gewelddadige) behandeling van demonstranten door de Iraakse autoriteiten, die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke situatie, volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft daartoe in gebreke.

Door verder in het verzoekschrift te citeren uit de notities van een niet nader gespecificeerd persoonlijk onderhoud, die niet kunnen teruggevonden worden in verzoekers dossier, maakt verzoeker de door hem aangevoerde vervolgingsfeiten niet aannemelijk.

Gelet op het voorgaande, kunnen de door de verzoeker in het kader van zijn huidige, zesde verzoek om internationale bescherming aangebrachte elementen niet weerhouden worden als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van die wet. De vraag naar verzoekers behoefte aan doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet is derhalve niet relevant.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift hekelt dat de adjunct-commissaris geen onderzoek heeft gevoerd naar de impact van de “*sanitaire situatie*” ten gevolge van de Covid-19-pandemie, hoewel artikels de schrijnende gevolgen ervan aankaarten, zoals armoede, gebrek aan medische infrastructuur en middelen, en hij wijst op de neveneffecten van de coronacrisis, waaronder de economische instorting door de daling van de olieprijs, waardoor burgers moeilijk rondkomen in het dagelijkse leven, wijst de Raad er vooreerst op dat de pandemie ten gevolge van het coronavirus niet uitgaat van of veroorzaakt wordt door een van de actoren uit artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, zodat een van de essentiële voorwaarden voor het toekennen van internationale bescherming, met name de identificatie van de actor van vervolging of de veroorzaker van de ernstige schade en tegen wie dus bescherming nodig is, niet vervuld is (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 11.153 (c); RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). De Raad stelt voorts vast dat verzoeker niet verder komt dan een algemene verwijzing naar de huidige algemene situatie in Irak zonder dit te betrekken op zijn persoon. Verzoeker geeft niet aan in welke mate de economische crisis in Irak hem persoonlijk en zijn familie treft. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat socio-economische overwegingen slechts relevant zijn in de uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee de terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zelf oplopen tot een mensonterende behandeling. *In casu* zijn er echter geen elementen aanwezig die een dergelijke situatie in hoofde van verzoeker suggereren. Verder toont verzoeker niet aan dat hij in Irak geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden aan een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet zou worden onderworpen. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden ontzegd of opzettelijk worden geweigerd. Tevens toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Irak op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien.

Verzoeker brengt geen andere concrete en persoonlijke elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor toekenning van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt. In zoverre hij met “*de politieke activiteiten*” waarvan sprake in zijn verzoekschrift doelt op zijn beweerde deelname aan manifestaties in België, dient te worden herhaald dat hij deze deelname noch de bedreigingen die er het gevolg van zouden zijn geweest aannemelijk heeft gemaakt. Waar verzoeker de adjunct-commissaris verwijt geen rekening te hebben gehouden met een risico op ernstige schade omwille van zijn soennitische geloofsstrekking, gaat hij eraan voorbij dat hij blijkens zijn eigen verklaringen een sjiitische moslim is, zoals ook kan worden gelezen in het feitenrelaas van de bestreden beslissing, dat integraal werd overgenomen in het verzoekschrift.

Wat betreft de actuele veiligheidssituatie in de zuidelijke Iraakse provincies, waaronder de provincie Dhi Qar, waaruit verzoeker verklaart afkomstig te zijn, zet de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op basis van de objectieve landeninformatie waaraan gerefereerd wordt het volgende uiteen:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op [https:// www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html](https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html) of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van juni 2022 (beschikbaar op <http://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-iraq-june-2022> of <https://euaa.europa.eu/asylum-knowledge/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en

betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas”, afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Zuid-Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in [provincie X] te worden beoordeeld.

Het Iraakse zuiden omvat de provincies Babil, Basra, Thi Qar, Karbala, Maysan, Muthanna, Najaf, Qadisiyah en Wasit. Uit de beschikbare informatie (zie de COI Focus Irak – Veiligheidssituatie van 24 november 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_irak_veiligheidssituatie_20211124.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> ; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van januari 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/euaa_coi_report_iraq_security_situation_20220223.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de Iraakse autoriteiten de controle hebben over Zuid-Irak. De Iraqi Security Forces (ISF) en de Popular Mobilisation Forces (PMF) zijn er in alle provincies aanwezig. De tribale cultuur is sterk aanwezig in de zuidelijke provincies van Irak. De plaatselijke stammen spelen dan ook een belangrijke rol in elk aspect van de Zuid-Iraakse samenleving. De negen zuidelijke provincies van Irak, met uitzondering van het noorden van Babil, waren niet rechtstreeks verwickeld in het offensief dat de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS) in juni 2014 inzette in Centraal-Irak. De PMF rekruteerden er wel tal van jongeren om ISIS in de Centraal-Iraakse provincies te bestrijden en ISIS voerde acties uit in Zuid-Iraakse provincies. Op 9 december 2017 kondigde de toenmalige Iraakse eerste minister Haider al-Abadi de definitieve overwinning op ISIS af. Dit belet evenwel niet dat ISIS nog steeds terroristische aanslagen pleegt op het Iraakse grondgebied.

In Zuid-Irak zijn de activiteiten van ISIS grotendeels gelimiteerd tot de provincie Babil. Er is slechts een beperkt aantal veiligheidsincidenten toe te schrijven aan de groepering. Deze vinden voornamelijk plaats in en rond de stad Jurf al-Nasr (voorheen Jurf al-Shakhr genoemd), gelegen in het noorden van de provincie Babil, en hebben de leden van de PMF, de ISF en het elektriciteitsnet als doelwit. Na de herovering van Jurf al-Nasr op ISIS in 2014 is de soennitische bevolking verdreven door sjiiitische milities. De sjiiitische milities die Jurf al-Nasr controleren hebben de stad volledig afgesloten voor buitenstaanders. De oorspronkelijke soennitische bevolking kan bijgevolg nog steeds niet terugkeren naar de stad.

Het geweld in Zuid-Irak is voornamelijk tribaal en/of crimineel van aard. Het betreft onder meer inter- of intratribale geschillen, drugscriminaliteit en eengerelateerd geweld. De Iraakse overheid heeft een Joint Operation Command opgericht om het tribale geweld en het militiegeweld in te dijken. Hoewel de autoriteiten hierbij moeilijkheden ondervinden blijft het aantal burgerdoden beperkt. De sjiiitische milities zijn eveneens betrokken in smokkelpraktijken en andere criminele praktijken. Personen die de activiteiten van de milities in de weg staan worden bedreigd en geïntimideerd. Het gebeurt dat dergelijk geweld als

tribaal geweld afgedaan wordt, daar de autoriteiten de betrokkenheid van de milities niet durven te onderzoeken.

In Zuid-Irak vinden er eveneens geregeld aanslagen plaats op konvoien van de internationale coalitie door middel van IEDs (improvised explosive devices) en raketten. Deze aanvallen zijn een gevolg van de geopolitieke spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran en eisen doorgaans geen burgerslachtoffers. Sinds 2011 vinden er regelmatig manifestaties plaats in de zuidelijke provincies van Irak. Hierbij wordt het gebrek aan banen, corruptie, de slechte publieke dienstverlening en de gebrekkige drinkwatervoorziening waarmee het Iraakse zuiden kampt, aangeklaagd. Net zoals in Bagdad vonden er vanaf 1 oktober 2019 in alle zuidelijke provincies grootschalige anti-regeringsprotesten plaats. Nadat deze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels stilgevallen waren, hernamen de protesten in mei 2020 hoewel er minder burgers aan deelnamen. Tegen het einde van 2020 escaleerden de protesten in Thi Qar en Basra opnieuw nadat activisten het doelwit waren geworden van geweld. Ook in 2021 vonden er in verschillende steden in Zuid-Irak (soms gewelddadige) demonstraties plaats. De verschillende veiligheidsactoren in Zuid-Irak reageren met buitensporig, dodelijk geweld op deze protesten. Ook buiten de demonstraties kunnen activisten het slachtoffer worden van ernstige mensenrechtenschendingen. Op 10 oktober 2021 werden er parlementsverkiezingen georganiseerd. Deze verkiezingen zijn zonder grote geweldincidenten verlopen, maar de opkomst was lager dan bij de verkiezingen van 2018. De verliezende partijen zoals de Fateh Alliantie (de sjiiitische partijen die aanleunen bij de pro-Iraanse milities) aanvaardden de uitslagen niet en hebben op verschillende plaatsen in Irak betogingen georganiseerd. Deze betogingen verliepen niet altijd vreedzaam en leidden af en toe tot schermutselingen met de ordediensten. Het met de betogingen gelieerde geweld is evenwel doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de zuidelijke provincies thans geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet bestaat.

Volledigheidshalve wordt hierbij nog aangestipt dat het Iraakse zuiden niet alleen over de weg bereikbaar is. Uit de beschikbare informatie (zie het EASO COI Report: Iraq – Internal mobility van 5 februari 2019, beschikbaar

op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_iraq_internal_mobility.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat tal van luchtvaartmaatschappijen vluchten aanbieden naar Irak en dat een terugvlucht naar Irak niet noodzakelijk via de luchthaven van Bagdad dient te verlopen. Naast Baghdad International Airport beschikt Irak immers over internationale luchthavens in Basra en Najaf, dewelke onder de controle van de Iraakse autoriteiten staan en vlot bereikbaar zijn. Personen die naar Irak wensen terug te keren kunnen via deze luchthavens naar hun bestemming in Zuid-Irak reizen zonder dat zij via Centraal-Irak moeten reizen.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie wordt de analyse van de adjunct-commissaris door de Raad overgenomen. De Raad concludeert samen met de adjunct-commissaris dat er actueel in de zuidelijke provincies van Irak, waaronder de provincie Dhi Qar, geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar deze regio louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover de adjunct-commissaris beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat hij hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken.

Immers, waar verzoeker in het verzoekschrift verwijst naar de corruptie in Irak en de politieke crisis, de rivaliteit tussen de Iraakse regering en de milities, de spanningen tussen de Verenigde Staten en Iran, de protesten en de aanvallen door terreurgroep IS die tijdens de coronapandemie zijn toegenomen, blijkt uit voorgaande analyse dat met deze gegevens genoegzaam rekening werd gehouden. Wat betreft de gewelddadige onderdrukking van de anti-regeringsprotesten en de mensenrechtenschendingen die hiermee gepaard gaan, wijst de Raad erop dat dit type geweld, waarbij de Iraakse ordediensten manifestanten verwonden of doden, niet beantwoordt aan de voorwaarden gesteld in artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dat zich in Irak daarnaast nog aanslagen en andere veiligheidsincidenten en geweldfeiten voordoen en dat daarbij (burger)slachtoffers vallen, wordt in het voorgaande bovendien niet betwist en terdege in rekening gebracht. De Raad benadrukt te dezen echter dat artikel 48/4, § 2, c), van

de Vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Irak, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Zoals blijkt uit voorgaande analyse, beantwoordt de huidige situatie in de zuidelijke Iraakse provincies echter niet aan voormelde voorwaarden.

Verzoeker toont evenmin persoonlijke omstandigheden aan die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Aldus kan de actuele veiligheidssituatie in verzoekers land en regio van herkomst niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenfinding. Hoger werd reeds vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de DVZ de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig (volgend) verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort luidens artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.6. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties en in dit verband rechtspraak van onder meer het Hof van Justitie aanhaalt, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid, van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, wat hij - gelet op het voorgaande - heeft nagelaten.

2.2.7. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming.

2.2.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

S. WILLAERT